

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219204746
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1219204746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: V. T., E..L.. U. K. J., K.: XX XXX XXX, L. L. Š.Č. X, F., zast. R.. S. W., advokát, so sídlom H.Á. W. X/A, F., proti žalovanému: R. R., W.. XX.XX.XXXX, F. R. XX, o zaplatenie 65,76 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. decembra 2019 č.k. 31Csp 43/2019-42, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **potvrdzuje**.
V časti o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva.
Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9,38 eur od 26.05.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok rozsudku); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok rozsudku) a nepriznali žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania (tretí výrok rozsudku).
2. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 04.09.2019, domáhal od žalovaného zaplatenia poistného vo výške 65,76 eur s príslušenstvom, odôvodnenej tým, že so žalovaným uzatvoril na dobu neurčitú poistnú zmluvu, ktorej predmetom bolo poistenie zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe predmetnej zmluvy bol žalovaný povinný platiť ročné poistné v polročných splátkach. Keďže poistné v rozpore so svojimi záväzkami neuhradil, poistenie zaniklo v jednomesačnej lehote odo dňa jeho splatnosti, t.j. dňa 25.05.2017. Za trvanie poistenia si preto voči žalovanému uplatnil pomernú časť poistného, ktorú mu žalovaný doposiaľ neuhradil. Na preukázanie svojich tvrdení predložil poistnú zmluvu, vyhlásenie, upomienku a poistku. Žalovaný sa napriek výzve k žalobe nevyjadril a v konaní zostal nečinný.
3. Za účelom objasnenia skutkového stavu vychádzal z nesporných tvrdení žalobcu (§ 151 ods. 1 C.s.p.) a z predložených listinných dôkazov, z ktorých mal za preukázané, že žalobca a žalovaný svojimi podpismi na formulári poistnej zmluvy dňa 25.10.2016 prejavili zhodne vôľu uzavrieť poistnú zmluvu na poistenie zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla na dobu neurčitú za podmienky, že žalovaný bude platiť ročné poistné vo výške 112,20 eur v polročných splátkach. Z poistnej zmluvy ďalej zistil, že žalovaný uhradil žalobcovi poistné vo výške 56,10 eur za obdobie od 25.10.2016 do 24.04.2017. Pokiaľ ide o ďalšiu splátku poistného, vychádzajúc z tvrdení žalobcu a upomienky zistil, že túto žalovaný nezaplatil.
4. Vec posúdil právne podľa ust. § 6, § 8, § 9 ods. 4, § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 52, § 121 ods. 3, § 489, § 491 ods.

1, § 517, ods. 1 a 2, § 559, § 788 ods. 1, § 789 ods. 2, § 796 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 9,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9,38 eur od 26.05.2017 do zaplatenia, preto jej v tejto časti vyhovel, a nedôvodná vo zvyšnej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 56,10 eur s príslušenstvom, v ktorej ju zamietol. Konštatoval, že žalobca a žalovaný uzatvorili poisťnú zmluvu podľa ust. § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 6 zákona č. 381/2001 Z.z.. Právny vzťah, ktorý medzi nimi na základe tejto zmluvy vznikol, posúdil ako vzťah spotrebiteľský, a preto aplikoval naň aj ustanovenia právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa (§ 52 Občianskeho zákonníka), pričom poznamenal, že nezistil existenciu takých podmienok, ktoré by boli v neprospech žalovaného, prípadne by zakladali značnú nerovnováhu medzi účastníkmi právneho vzťahu. Vychádzajúc z poisťnej zmluvy konštatoval, že žalovanému vznikla na jej základe povinnosť riadne a včas platiť žalobcovi splátky poisťného. Vzhľadom k tomu, že žalovaný uhradil žalobcovi iba prvú splátku ročného poisťného vyhodnotil, že svoju povinnosť si riadne neplnil. Keďže zostávajúcu časť ročného poisťného neuhradil ani do mesiaca od splatnosti druhej splátky, na základe ust. § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. ustálil, že poistenie zaniklo dňa 25.05.2017. Vychádzajúc z ust. § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 Z.z. dospel potom k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na pomernú časť poisťného ku dňu zániku poistenia zodpovednosti, za obdobie od 25.10.2016 do 25.05.2017 (213 dní), zníženú o uhradenú splátku poisťného (56,10 eur) vo výške 9,38 eur (ročné poisťné 112,20 eur / 365 dní v roku x 213 dní - úhrada 56,10 eur = 9,38 eur). Keďže žalovaný dlžné poisťné vo výške 9,38 eur doposiaľ neuhradil, žalobe v tejto časti vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť túto dlžnú sumu spolu s príslušným úrokom z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nakoľko zvyšok uplatneného nároku sa ukázal ako nedôvodný, žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a vzhľadom k tomu, že žalovaný mal vo veci väčšinový úspech, vyhodnotil, že mu vznikol nárok na náhradu trov konania. Avšak z dôvodu, že mu v konaní žiadne trovy nevznikli, nárok na náhradu trov konania mu nepriznal (vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo 14/2018).

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, najmä odvolacích dôvodov, skutkových tvrdení a odvolacích námietok, odvolací súd ustálil, že odvolanie žalobcu smeruje proti zamietajúcej časti napadnutého rozsudku, ktorou bola žaloba vo zvyšnej časti, prevyšujúcej priznanú sumu 9,38 eur s príslušenstvom, zamietnutá. Dôvodil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. d) a f) C.s.p.). Uviedol, že súd prvej inštancie oprel zamietajúcu časť svojho rozhodnutia o predpoklad, že žalovaný mu uhradil poisťné vo výške 56,10 eur za obdobie od 25.10.2016 do 24.04.2017, čo malo vyplývať z poisťnej zmluvy. Z tohto dôvodu potom z uplatnenej sumy poisťného za obdobie od 25.10.2016 do 25.05.2017 vo výške 65,76 eur odpočítal sumu 56,10 eur, ktorá mala predstavovať uhradenú prvú splátku poisťného. S dôvodmi zamietnutia žaloby v tejto časti však nesúhlasil, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel ohľadom úhrady prvej splátky poisťného k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zdôraznil, že v časti J poisťnej zmluvy je uvedená len výška prvej splátky poisťného, ktorú mal žalovaný uhradiť, a spôsob úhrady, ktorý si zvolil. Predmetná časť zmluvy však podľa jeho názoru neslúži ako potvrdenie toho, že poisťník (žalovaný) skutočne úhradu vykonal. V tejto súvislosti dodal, že úhradu prvej splátky poisťného vo výške 56,10 eur žalovaným neeviduje. Ako dôkaz predložil výpis z inkasného účtu žalovaného. Na základe uvedených skutočností trval na tom, že dlžné poisťné žalovaného je vo výške 65,76 eur, ktorá vyplýva nielen z podanej žaloby, ale tiež z oznámenia o zániku poisťnej zmluvy. Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa k žalobe ani napriek výzve nijakým spôsobom nevyjadril. Nespochybnil teda žiadne jeho tvrdenie uvedené v žalobe a ani výšku dlžného poisťného. Uviedol, že podľa ust. § 151 ods. 1 C.s.p. sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, považujú za nesporné. Vychádzajúc z odborného komentára k Civilnému sporovému poriadku dodal, že skôr ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Táto klasifikácia má pre ďalší procesný postup súdu zásadný význam. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. Konštatoval, že v konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nijakým spôsobom nespochybnil jeho tvrdenia o existencii nároku a o výške nedoplatku na poisťnom, mal za to, že všetky tieto tvrdenia je potrebné považovať za nesporné. V závere odvolania poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.07.2018 sp. zn. 6Co 180/2018, vydané v obdobnej veci, v ktorom sa odvolací súd stotožnil s

jeho právnou argumentáciou a zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poznamenal, že odvolací súd v odôvodnení tohto rozhodnutia skonštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 297 písm. b) C.s.p., jeho pozornosti však ušlo, že podľa tohto ustanovenia možno postupovať iba za predpokladu, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné. Súd prvej inštancie však zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca podľa neho uplatnený nárok nepreukázal, teda zrejme vychádzal z toho, že skutkové tvrdenia strán sú sporné. V tejto súvislosti vyslovil záver, že ak bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobca uplatnený nárok nepreukázal, mal vo veci nariadiť pojednanie. Ďalej uviedol, že v neposlednom rade nezodpovedá skutočnosti konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca okrem oznámenia o zániku poistenia iné dôkazy preukazujúce jeho nárok nepredložil, nakoľko na čl. 3 spisu sa nachádza kópia predmetnej poisťovnej zmluvy. Následne vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná sa k žalobe nevyjadrila a skutkové tvrdenia v nej obsiahnuté nepoprela, prisvedčil žalobcovi, že v takom prípade prichádzala do úvahy aplikácia právnej domnienky uvedenej v ust. § 151 ods. 1 C.s.p..

6. Krajský súd v Bratislave viazaný ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.); preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislej časti o trovách konania; prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

7. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil a v závislej časti o trovách konania zmenil.

8. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa čl. 8 C.s.p., strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

11. Podľa ust. § 151 ods. 1 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

12. Podľa ust. § 186 ods. 2 C.s.p., súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

13. Podľa ust. § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z., poistenie zodpovednosti zanikne tiež, ak poisťné nebolo zaplatené do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti, ak pre takýto prípad nebola v poisťovnej zmluve dohodnutá dlhšia lehota pre zánik poistenia zodpovednosti, maximálne však na dobu troch mesiacov. Poistenie zodpovednosti zanikne uplynutím tejto lehoty.

14. Podľa ust. § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 Z.z., ak zanikne poistenie zodpovednosti pred koncom poisťného obdobia, za ktoré bolo alebo malo byť zaplatené poisťné, má poisťovateľ nárok na pomernú časť poisťného ku dňu, keď poistenie zodpovednosti zaniklo. Zostávajúcu časť poisťného je poisťovateľ povinný poisťníkovi vrátiť, ak suma presiahne 50 Sk.

15. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípadne porušenie práva na spravodlivý súdny proces, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutej zamietajúcej časti rozsudku, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti prevyšujúcej sumu 9,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9,38 eur od 26.05.2017 do zaplatenia, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe dokazovania, ktoré vykonal oboznámením sa s listinami založenými v spise, a ktorého výsledky aj správne v súlade s ust. § 191 C.s.p. vyhodnotil, k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe vyvodil aj správny právny záver, že žalobcovi vznikol v zmysle ust. § 9 ods. 4 a § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 Z.z. ku dňu zániku poistenia zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (25.05.2017) nárok len na zaplatenie pomernej časti poisťného, a to za obdobie jedného mesiaca (od 25.04.2017 do 25.05.2017) vo výške 9,38 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 9,38 eur od 26.05.2017 do zaplatenia), nakoľko polročné poisťné za obdobie od 25.10.2016 do 24.04.2017 vo výške 56,10 eur žalovaný uhradil. V odôvodnení napadnutej časti rozsudku sa súd prvej inštancie

vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby v časti prevyšujúcej priznanú sumu 9,38 eur s príslušenstvom aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. S uvedeným právnym záverom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za logické, pochopiteľné a presvedčivé. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné (nie všetky) otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie a právne úvahy, na ktorých ho v tejto napadnutej časti založil, aj náležite odôvodnil. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne odvolací súd poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

16. Žalobca v podanom odvolaní vyslovil nesúhlas so zamietajúcou časťou rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia o tom, že žalovaný mu uhradil prvú polročnú splátku poisťného vo výške 56,10 eur. Trval na tom, že žalovaný mu túto splátku neuhradil a na preukázanie danej skutočnosti predložil výpis z inkasného účtu žalovaného. V tejto súvislosti argumentoval tiež, že v časti J poisťnej zmluvy je uvedená len výška a spôsob úhrady prvej splátky poisťného, ktorý si žalovaný zvolil, predmetná časť zmluvy však podľa jeho názoru nie je potvrdením o úhrade danej splátky. Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný sa k jeho žalobe vôbec nevyjadril, a teda nespochybnil existenciu a ani výšku ním uplatneného nároku, mal za to, že jeho skutkové tvrdenia treba považovať v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p. za nesporné, a keďže súd na preukázanie nesporných skutkových tvrdení dôkazy nevykonáva, uviedol, že si ich mal osvojiť ako zistený skutkový stav a vychádzať z nich v meritórnom rozhodnutí. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.07.2018, sp. zn. 6Co 180/2018, v ktorom tento odvolací súd konštatoval, že pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 297 písm. b) C.s.p. (ktoré predpokladá nespornosť skutkových tvrdení strán sporu) tak, že žalobu z dôvodu nepreukázania uplatneného nároku zamietol, potom zrejme vychádzal z toho, že skutkové tvrdenia strán sporu sú sporné, a preto mal vo veci nariadiť pojednávanie. Okrem toho v tomto rozhodnutí poznamenal, že za stavu, kedy sa žalovaná k žalobe nevyjadrila a skutkové tvrdenia žalobcu nepoprela, prichádzala do úvahy aplikácia právnej domnienky uvedenej v ust. § 151 ods. 1 C.s.p..

16. Vychádzajúc z odvolacej argumentácie žalobcu (v ktorej poukázal na právny záver vyslovený v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.07.2018 sp. zn. 6Co 180/2018, týkajúci sa potreby nariadenia pojednávania) sa odvolací súd v prvom rade v rámci skúmania správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozsudku, ktorým mohlo byť porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, zaoberal otázkou splnenia zákonných predpokladov ust. § 297 písm. b) C.s.p. umožňujúceho rozhodnúť danú (spotrebiteľskú) vec bez nariadenia pojednávania. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia nie je potrebné v spotrebiteľskom spore (o aký ide aj v danom prípade - § 290 C.s.p. v spojení s § 52 Občianskeho zákonníka) nariadiť pojednávanie, ak sú kumulatívne (súčasne) splnené všetky tri zákonné podmienky, a to: 1) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, 2) skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a 3) hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur. Pokiaľ ide o splnenie prvej podmienky, že ide o vec jednoduchého právneho posúdenia, odvolací súd vychádzajúc z odbornej právnickej literatúry (Komentár k Civilnému sporovému poriadku, C. H. Beck, 2016, Praha), splnenie tejto podmienky prezumoval, pretože v zásade každá právna otázka musí byť pre súd jednoduchá, keďže súd počas celého konania postupuje v prirodzenom inštitucionálnom presvedčení o správnosti svojho výkladu hmotného práva. Pokiaľ ide o druhú podmienku, týkajúcu sa nespornosti skutkových tvrdení strán sporu, k záveru o jej splnení dospel odvolací súd po zistení, že žalovaný bol v celom konaní procesne pasívny a nepoprel žiadne skutkové tvrdenie žalobcu, v dôsledku čoho sa uplatnila právna domnienka podľa ust. § 151 ods. 1 C.s.p. a skutkové tvrdenia žalobcu sa považovali za nesporné. To, že súd prvej inštancie neskôr pri rozhodovaní o veci z týchto nesporných skutkových tvrdení postupom v zmysle ust. § 186 ods. 2 C.s.p. nevychádzal, nakoľko mal dôvodnú pochybnosť o ich pravdivosti, neznamená, že ich považoval za sporné. Napokon splnenie poslednej, tretej, podmienky hodnoty sporu neprevyšujúcej sumu 1.000 eur vyplývalo nesporne z výšky žalovanej sumy uvedenej v žalobnom petite, podľa ktorého sa žalobca domáha od žalovaného zaplatenia poisťného vo výške 65,76 eur s príslušenstvom, teda sumy neprevyšujúcej 1.000 eur. Na základe týchto skutočností odvolací súd vyhodnotil, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky ust. § 297 písm. b) C.s.p. oprávňujúceho súd prvej

inštancie rozhodnúť predmetný spotrebiteľský spor bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania preto zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom a ani k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

18. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu, v ktorej namieta, že súd prvej inštancie nemal vykonávať dokazovanie o jeho skutkových tvrdeniach týkajúcich sa existencie a výšky žalobou uplatneného nároku na zaplatenie poistného, ale mal si ich osvojiť ako zistený skutkový stav a vychádzať z nich v meritórnom rozhodnutí, nakoľko žalovaný ich v konaní žiadnym spôsobom nespochybnil, a teda v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p. sa považovali za nesporné, dáva odvolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11.06.2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019, v ktorom prezentoval právny záver, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 C.s.p.) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca má ako strana sporu v zmysle čl. 8 C.s.p. povinnosť označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto zároveň podoprieť dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V záujme dosiahnutia úspechu v spore bol teda povinný nielen tvrdiť dôvodnosť žalovaného nároku, ale túto aj preukázať, čiže uniesť bremeno tvrdenia a súčasne aj dôkazné bremeno, a súd prvej inštancie bol zase povinný pri právnom posudzovaní dôvodnosti ním uplatneného nároku a rozhodovaní o ňom prihliadať na splnenie týchto povinností. V danom prípade žalobca tvrdil, že dňa 25.10.2016 uzavrel so žalovaným na dobu neurčitú poistnú zmluvu, na základe ktorej mu bol žalovaný povinný platiť ročné poistné vo výške 112,20 eur v polročných splátkach po 56,10 eur, nakoľko však svoju povinnosť nespĺnil, uplatnil si voči nemu nárok na zaplatenie pomernej časti poistného za obdobie trvania poistenia (od 25.10.2016 do 25.05.2017) vo výške 65,76 eur s príslušenstvom. Na preukázanie týchto skutkových tvrdení predložil príslušnú poistnú zmluvu, poistku č. XXXXXXXXXXXX a oznámenie o zániku poistenia pre nezaplatenie poistného. Aj keď v posudzovanej veci sa v dôsledku procesnej pasivity žalovaného v spore považovali skutkové tvrdenia žalobcu podľa ust. § 151 ods. 1 C.s.p. za nesporné, odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle ust. § 186 ods. 2 veta prvá C.s.p. bol súd prvej inštancie oprávnený vychádzať z týchto nesporných skutkových tvrdení a zobrať ich za skutkový základ svojho rozhodnutia iba v prípade, ak u neho neexistovala dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. K dôvodným pochybnostiam o pravdivosti skutkových tvrdení, ktoré sú medzi stranami nesporné, môže súd dospieť predovšetkým na základe preskúmania obsahu príslušného súdneho spisu (t.j. vykonania dokazovania oboznámením sa s obsahom spisu). V posudzovanej veci nadobudol súd prvej inštancie dôvodnú pochybnosť o pravdivosti nesporného tvrdenia žalobcu o výške žalovaným neuhradeného poistného (za obdobie od 25.10.2016 do 25.05.2017 vo výške 65,76 eur s príslušenstvom) práve na základe ním predloženého listinného dôkazu - poistnej zmluvy zo dňa 25.10.2016 (čiže priamo zo súdneho spisu), keď z v nej uvedených údajov, obsahnutých v časti J označenej ako „prvá platba poistného“, v znení, cit.: „Lehotné poistné platené polročne: 56,10 eur za obdobie od 25.10.2016 do 24.04.2017 bolo zaplatené: PZ - poštovým peňažným poukazom.“, zistil, že žalovaný už zaplatil žalobcovi prvú polročnú splátku poistného za obdobie od 25.10.2016 do 24.04.2017 vo výške 56,10 eur, žalobu preto v tejto časti zamietol a žalobcovi priznal podľa § 9 ods. 4 a § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 Z.z. len pomernú časť poistného neuhradeného za zvyšné poistné obdobie od 25.04.2017 do 25.05.2017 vo výške 9,38 eur s príslušenstvom ((112,20 eur / 365 dní) x 213 dní - 56,10 eur). Keďže súd prvej inštancie nadobudol dôvodné pochybnosti o pravdivosti, aj keď nesporného, tvrdenia žalobcu o výške dlžného poistného práve na základe ním predloženého listinného dôkazu - poistnej zmluvy (t.j. priamo z obsahu spisu), bolo neprípustné, aby si toto skutkové tvrdenie osvojil ako skutkový základ pre meritórne rozhodnutie, keď jeho pravdivosť jednoznačne vyvrácal práve žalobcom predložený listinný dôkaz. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že pasivita žalovaného v konaní nemá za následok, že súd sa stotožní so všetkými nepopretými tvrdeniami žalobcu a jeho žalobe automaticky vyhovie v plnom rozsahu bez akéhokoľvek skúmania dôvodnosti uplatneného nároku. Čiže aj v prípadoch úplnej procesnej pasivity žalovaného v konaní je súd povinný v záujme rozhodnutia o žalovanom nároku vždy skúmať aj to, či žalobca uniesol z hľadiska príslušnej, na daný prípad aplikovateľnej, hmotnoprávnej normy procesné bremená (bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno), pričom k záveru o unesení alebo neunesení dôkazného bremená môže dospieť až na základe výsledkov vykonaného dokazovania. Odvolacej argumentácii žalobcu, že súd prvej inštancie mal vyhovieť jeho žalobe bez vykonania dokazovania, nakoľko žalovaný jeho tvrdenia o existencii a výške dlžného poistného nespochybnil, nebolo možné z týchto dôvodov priznať úspech, najmä keď v posudzovanej veci mal súd prvej inštancie o pravdivosti žalobcových skutkových tvrdení oprávnené pochybnosti, a to práve na základe ním predloženého dôkazu.

19. K nadväzujúcej odvolacej námietke žalobcu, v ktorej namieta nesprávnosť skutkového zistenia súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný zaplatil prvú polročnú splátku poisťného vo výške 56,10 eur, dôvodiac, že z časti J poisťnej zmluvy vyplýva iba výška a spôsob platenia prvej splátky poisťného, ďalej odvolací súd uvádza, že sa s ňou takisto nemožno stotožniť. Z použitej formulácie slov a minulého času v časti J zmluvy obsahujúcej údaje o prvej platbe poisťného v znení: „Lehotné poisťné platené polročne: 56,10 eur za obdobie od 25.10.2016 do 24.04.2017 bolo zaplatené: PZ - poštovým peňažným poukazom.“, za použitia jazykového aj gramatického výkladu nesporne vyplýva, že predmetné poisťné už bolo žalovaným zaplatené. Pokiaľ mal žalobca záujem v tejto časti zmluvy upraviť len výšku a spôsoby úhrady prvej splátky poisťného, nepochybne mal použiť inú formuláciu a nepoužívať minulý čas „bolo zaplatené“ (mohol použiť napr. formuláciu „bude zaplatené“, „uhradí sa“). Vzhľadom aj na skutočnosť, že prvá polročná splátka poisťného vo výške 56,10 eur bola splatná už dňa 25.10.2016 (v deň uzavretia zmluvy), odvolací súd nemal dôvod pochybovať o tom, že údaj o zaplatení tejto splátky uvedený v zmluve je nepravdivý. Navyše považuje odvolací súd za absolútne nezmyselné a nepravdepodobné, že by žalobca uvádzal v poisťnej zmluve v rozpore so svojimi finančnými záujmami nepravdivý údaj o tom, že určitá splátka poisťného bola zaplatená, ak by skutočne zaplatená nebola. Na základe týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný žalobcovi prvú polročnú splátku vo výške 56,10 eur už zaplatil. Na základe uvedeného možno preto konštatovať, že žalobca vo vzťahu k svojmu tvrdeniu, týkajúcemu sa výšky neuhradeného poisťného žalovaným, dôkazné bremeno neunesol, keďže svojim dôkazom (poisťnou zmluvou) svoje tvrdenie, práve naopak, vyvrátil.

20. K uvedenému nesúhlasu žalobcu s hodnotením dôkazu - časti J poisťnej zmluvy súdom prvej inštancie odvolací súd ešte dodáva, že základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky z každého dôkazu potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné, či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.20116 sp. zn. MCdo 1/2010). Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a nesporných tvrdení sporových strán, a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súdom prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil. Súdom pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k hodnoteniu poisťnej zmluvy nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by smerovala k inému, ako v napadnutom rozhodnutí prezentovanému skutkovému záveru o zaplatení prvej polročnej splátky žalovaným. Odvolací súd sa s vyhodnotením tohto namietaného dôkazu súdom prvej inštancie stotožnil. K odvolaniu žalobcu uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97).

21. Pokiaľ ide o výpis z inkasného účtu žalovaného, ktorý predložil žalobca až v odvolacom konaní za účelom zvrátenia skutkového záveru o zaplatení prvej polročnej splátky poisťného žalovaným, a teda

preukázania, že žalovaný žalobcovi dlhuje poisťné v žalovanej výške, na tento odvolací súd s poukazom na ust. § 366 C.s.p. neprihliadal, nakoľko neopodstatňuje ani jeden z dôvodov pripúšťajúcich novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd nemal preukázané, že by išlo o prostriedok procesného útoku a) ktorý sa týka procesných podmienok, b) ktorý sa týka vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) ktorým má byť preukázané, že konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ktorý odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Aj keď vzhľadom na vyššie uvedené je hodnotenie tohto dôkazu irelevantné a nadbytočné, odvolací súd nad rámec uvádza, že táto listina nepredstavuje relevantný a hodnoverný objektívny dôkaz o žalobcom tvrdených skutočnostiach, pretože v ňom nie je uvedený ani len dátum ukončenia poistenia, ktoré sa skončilo ešte v roku 2017, a ktorý bol žalobcovi už v danom čase známy. Na základe uvedeného možno mať preto oprávnené pochybnosti o úplnosti v ňom uvedených (prípadne o absencii v danom čase už existujúcich) údajov.

22. Na záver ešte odvolací súd k uplatnenému nároku na zaplatenie dlžného poisťného vo výške 65,76 eur s príslušenstvom, uvádza, že pokiaľ by aj žalovaný prvú polročnú splátku vo výške 56,10 eur (splatnú podľa poisťnej zmluvy a príslušnej poisťky dňa 25.10.2016) nezaplatil (čo však v danom prípade nebolo preukázané, keďže z poisťnej zmluvy vyplýval presný opak), poistenie zodpovednosti žalovaného by v takomto prípade zaniklo v zmysle ust. § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. uplynutím jedného mesiaca od splatnosti tejto prvej splátky, t.j. dňa 25.11.2016 (žalobca nepredložil príslušné poisťné podmienky, z ktorých by vyplývalo, že v danom prípade zaniklo poistenie zodpovednosti žalovaného až po jednom mesiaci od dátumu splatnosti druhej polročnej splátky príslúchajúcej k poisťnému obdobiu jeden technický rok). Podľa ust. § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 Z.z. by mal potom žalobca opäť nárok len na zaplatenie pomernej časti poisťného za obdobie jedného mesiaca (od 25.10.2016 do 25.11.2016) vo výške 9,35 eur (112,20 eur / 12 mesiacov) s príslušenstvom, a nie v žalovanej sume 65,76 eur.

23. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v obdobnej právnej veci, ešte odvolací súd dodáva, že okrem toho, že nie je viazaný právnymi názormi všeobecných súdov rovnakej, prípadne nižšej inštancie, predmetom tohto odvolacieho konania boli právne otázky vychádzajúce z iného procesného postupu súdu prvej inštancie.

24. Na základe vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcu ako nedôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

25. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie aj v závislej časti, ktorou bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania, a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné v tejto časti postupom v zmysle ust. 388 a § 255 ods. 2 C.s.p. zmeniť tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení rozsudku správne v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. vyhodnotil, že žalovaný mal vo veci väčšinový úspech, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania, a vyslovil aj správny záver, že nárok mu netreba priznať, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli, naproti tomu však vo výrokovej časti rozsudku rozhodol inak a namiesto odôvodneniu zodpovedajúcemu výroku „žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania“ rozhodol výrokom „žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania“. Odvolací súd preto rozhodnutie v tejto časti zmenil v súlade s odôvodnením rozsudku, ktoré bolo správne.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, aj keď bol v odvolacom konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).